

Arrest

nr. 185 227 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, en X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, op 27 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN LAER loco advocaat R. JESPERS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 4 november 2014 een derde aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart die aanvraag op 27 september 2016, onontvankelijk. Dit betreft de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2014 werd ingediend door :

B., S. (...)(R.R.: (...))

geboren te Caïro op 03.03.1981

+ echtgenote: S., S. (...) (R.R.: (...))

geboren te Caïro op 16.10.1982

+ 3 minderjarige kinderen:

- S. B., M. (...), geboren op 01.09.2005

- B., E. (...), geboren op 20.05.2007

- B., A. (...), geboren op 07.12.2011

nationaliteit: Egypte

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 14.11.2005 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 04.12.2007 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13.09.2012 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan, doch deze aanvraag werd op 26.09.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens vroegen betrokkenen op 17.09.2013 een derde maal asiel aan. Ook deze aanvraag werd niet in overweging genomen, ditmaal door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19.12.2013. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 19.01.2015. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 02.02.2015 te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 1 maand voor de eerste asielaanvraag, 13 dagen voor de tweede en iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder dienden betrokkenen op 02.02.2009 en 19.11.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis in. Deze aanvragen werden op 27.09.2010 ongegrond verklaard en aan betrokkenen betekend. Op 06.05.2009 en 08.11.2010 dienden betrokkenen een aanvraag op basis van art. 9ter in. Op 06.07.2012 werden deze aanvragen ongegrond verklaard, aan betrokkenen betekend op 13.08.2012. Ondertussen dienden betrokkenen op 25.08.2011 een nieuwe aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 22.01.2013, hen betekend op 24.01.2013. Vervolgens dienden betrokkenen op 25.06.2013 opnieuw een aanvraag art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 02.08.2013 onontvankelijk verklaard, hen betekend op 09.08.2013. Tenslotte dienden betrokkenen op 07.04.2014 een nieuwe aanvraag art. 9ter in. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 13.05.2014, hen betekend op 22.05.2014. Volledigheidshalve dient er tevens opgemerkt te worden dat aan betrokkenen op 02.08.2013 een inreisverbod voor 3 jaar werd afgeleverd, hen betekend op 09.08.2013.

Betrokkenen verwijzen specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 200/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkenen verwijzen eveneens naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Verder verklaren betrokkenen dat mevrouw S. S. (...) ernstig ziek is, dat een gespecialiseerde behandeling en opvolging noodzakelijk is en dat deze noodzakelijk geachte behandelingen en medicatie niet te verkrijgen zijn in het land van herkomst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen (recent) medisch attest voorleggen waaruit zou blijken dat de medische problematiek van mevrouw S. (...) nog steeds actueel is. Ook tonen betrokkenen niet aan dat het voor betrokkenen, omwille van de medische problematiek van mevrouw S. (...), onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen reeds verschillende malen een aanvraag art. 9ter hebben ingediend, dewelke allen negatief werden afgesloten (zie hoger). Bijgevolg werden de aangehaalde medische elementen reeds uitgebreid onderzocht in het kader van de aanvragen art. 9ter. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van de medische toestand van mevrouw S. (...), dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van de aanvragen art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkenen zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvragen art. 9ter aanhaalden. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Tevens beweren betrokkenen dat zij Koptische christenen zijn, dat deze grote problemen kennen in Egypte en dat deze door de interne tegenstellingen in het land van herkomst het voorwerp zijn van vervolgingen. Zij verwijzen hiervoor naar berichtgeving op diverse nieuwswebsites en naar rapporten van COI Focus en Human Rights Watch. Verder verklaren zij dat zij vervolging vrezen en verwijzen zij ook naar de situatie van familieleden in Egypte die ernstige problemen ondervinden vanwege het feit dat zij Koptische christenen zijn. Vooreerst, wat betreft de bewering dat betrokkenen vervolging vrezen en de verwijzing naar de situatie van familieleden in Egypte die ernstige problemen ondervinden vanwege het feit dat zij Koptische christenen zijn; betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vervolging vrezen en de verwijzing naar de situatie van familieleden in Egypte die ernstige problemen ondervinden vanwege het feit dat zij Koptische christenen zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties en naar de berichtgeving op diverse nieuwswebsites; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en berichtgeving gaan over de algemene toestand in Egypte en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter invoeren van rapporten, en bij uitbreiding de nieuwsberichtgeving, die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Ook verwijzen betrokkenen naar een arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van

State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Wat betreft het feit dat twee van hun kinderen in België geboren zijn en geen enkele band met Egypte zouden hebben, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom het feit dat twee van hun kinderen in België geboren zijn op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen maken immers niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Egypte hebben. Hoewel de twee jongste kinderen niet in Egypte zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Egypte. Betrokkenen hebben immers de Egyptische nationaliteit en zijn in Egypte geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte hun moedertaal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat hun jongste kind, Abanoub, jonger is dan 6 jaar en dat kinderen jonger dan 6 jaar in België niet school- en/of leerplichtig zijn.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Voor wat betreft het feit dat de heer B. (...) een arbeidsovereenkomst voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn eerste asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de eerste asielprocedure reeds lang werd afgesloten, meer bepaald op 04.12.2007, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet gekend zijn voor enig feit dat in strijd is met de openbare orde en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert november 2005 in België verblijven, dat zij Nederlandse lessen gevolgd hebben, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden, dat zij een attest van inburgering behaalden, dat de heer B. (...) een werkverleden heeft, werkwillig is, een beroepsopleiding volgde bij de VDAB en een arbeidsgerichte opleiding voor medewerker in de keuken volgde) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 9bis vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 Handvest Rechten burger EU.

Eerste onderdeel,

Verzoeker had zich in de aanvraag van 6.11.2014 beroepen op de instructie 'Turtelboom' van 26.3.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de vreemdelingenwet. Dat conform deze instructie de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht. Dat ondermeer gewezen werd op de lange asielprocedure van meer dan driejaar, welke conform vermelde omzendbrief, voor een familie als een grond voor regularisatie werd aanvaard. De beslissing verwerpt de verwijzing naar de omzendbrief 'Turtelboom' met het argument dat deze integraal is opgenomen in de instructie van 19.7.2009, welke vernietigd werd door het arrest van de Raad van State van 9.12.2009 en 5.10.2011, zodat ze niet meer van toepassing zou zijn. Te buiten gelaten de vraag of de instructie 'Turtelboom' integraal is opgenomen in de instructie van 19.7.2009 (een eenvoudige lezing van beide instructies leert dat dit niet het geval is), quod non, dient de logica gerespecteerd te worden. Wanneer de instructie van 19.7.2009 vernietigd is, houdt dit ook in dat de 'integrale opname' erin van de instructie 'Turtelboom' vernietigd is, zodat de instructie 'Turtelboom' haar 'leven' herneemt, en dus nog steeds van toepassing is. De instructie 'Turtelboom' zelf is nooit vernietigd. Te buiten gelaten vermelde discussie wordt principieel opgemerkt dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij in deze aangelegenheid niet tot pure willekeur kan leiden, en haar beslissingen dienen rekening te houden met haar beleid in het verleden, teneinde discriminatie tussen personen die een regularisatie aanvragen, te vermijden. Door vermelde omzendbrief en het beleid dat zeer lange tijd gesteund was op deze en andere gelijkaardige omzendbrieven te negeren, vervalt de beslissing in willekeur. Er zijn diverse families geregulariseerd die een lange asielprocedure hebben voorgelegd; door dit beoordelingspunt aan verzoekers te ontzeggen beschuldigt de beslissing zich aan discriminatie en schendt ze het gelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

Verzoeker stelt dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, verwerende partij wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is zoals hieronder aangeduid. Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging: Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister. Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar wel stelt: Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoeker toegevoegd). Dat dit concreet betekent dat verwerende partij een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat verwerende partij echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non. Dat verwerende partij in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet: Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie- aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.
 - Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.
- Dat derhalve verwerende partij zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid. Dat het een discretionaire beslissing is van verwerende partij om de instructie nog wel toe te passen. Dit betekent zeer concreet dat verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing. Dat verwerende partij zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist. Het hoeft dan ook geen betoog dat dergelijke motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers verwerende partij zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker verwerende partij er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoeker eerst ruim twee jaar en thans ruim zes jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoeker van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat hij de aanvraag in het land van herkomst indient die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad verwerende partij heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen. Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde: (...). Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc maakt verwerende partij nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, verwerende partij kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert. Het standpunt van verwerende partij komt er de facto op neer dat zij haar discretionaire bevoegdheid opvat als een loutere willekeurige beslissingsbevoegdheid en dat zij geen rekening dient te houden met haar duizenden beslissingen in gelijkaardige dossiers. Verwerende partij dient, los van de hierboven gevoerde discussie over de invloed van de vernietiging van de instructie, wat haar beleid betreft ook het gelijkheidsbeginsel te respecteren. Dit houdt in dat de traagheid waarmee zij zelf beslissingen heeft genomen niet mag leiden tot een discriminatie van personen die in dezelfde of gelijkaardige situatie zijn. Dit is thans wel het geval daar op de personen die beoordeeld werden voor de vernietiging van de instructie andere criteria zijn toegepast om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, dan op personen van wie de aanvraag later werd beoordeeld. In casu dient de beslissing over de aanvraag van verzoeker rekening te houden met het de facto gevoerde beleid en met de toezeggingen en beloften die door verwerende partij, ook na de vernietiging van de instructie, werden gedaan. Anders oordelen leidt tot een totale willekeur van het beleid. Verzoeker stelt dat rekening houdend met de concrete elementen van zijn aanvraag, hij dan ook diende geregulariseerd te worden, minstens omwille van de lange asielprocedure.

Derde onderdeel,

Verzoekers hebben zich beroepen op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Er dient te worden opgemerkt dat dit artikel niet is omgezet in artikel 9bis vreemdelingenwet en een eigen zelfstandige basis vormt voor een verzoek tot regularisatie in geval van een beslissing tot terugkeer. (Arrest RvV nr. 132 586 van 30 oktober 2014, punt 2.13). Dit blijkt ten overvloede nog uit het gegeven dat de Richtlijn dateert van 2008, en de laatste wijziging wat betreft de basisbepalingen van artikel 9bis vreemdelingenwet dateert van 2006.

De bestreden beslissing merkt hieromtrent op 'dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.' Op basis van dit motief laat de bestreden beslissing na de aanvraag machtiging tot verblijf van verzoekers op die grondslag te onderzoeken. Verzoekers stellen dat verwerende partij wel een onderzoek had moeten doen op basis van vermeld artikel van de Richtlijn; dit staat nog los van de vraag of het verzoek diende ingewilligd te worden of niet; verwerende partij kan niet zonder meer stellen dat de ingeroepen grond van de Richtlijn niet tot een onderzoek van de aanvraag tot machtiging leidt. Op zich is dit een reden voor nietigverklaring van de bestreden beslissing. De beslissing is ook onjuist voor wat betreft de interpretatie van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Dit artikel stelt dat "lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen kunnen beslissen om een onderdaan van een derde land, die illegaal op het grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf." Nergens in dit artikel staat dat de bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Het door de beslissing gehanteerde criterium slaat op artikel 6.2, maar niet op 6.4 dat een zelfstandige inhoud heeft. Verzoekers zaten in een situatie van een terugkeerbesluit; precies om die reden hebben zij de aanvraag machtiging tot verblijf op 6.1.2014 ingediend. Ook het verblijfsverloop zoals opgenomen in de bestreden beslissing bevestigt dat verzoekers in een situatie van terugkeerbesluiten zaten. De bestreden beslissing had de aanvraag van verzoekers vanuit dit oogpunt moeten onderzoeken; daar zij dit nalaat schendt zij vermeld artikel en de motiveringsverplichting.

Vierde onderdeel, ondergeschikt bij het derde onderdeel,

Artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn stelt dat de lidstaten ten allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen kunnen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf geven. Het is een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt in dat wanneer de aanvraag tot machtiging op die grond niet gehonoreerd wordt, verwerende partij dit dient te motiveren wanneer verzoekers zich uitdrukkelijk op die grond beroepen. Artikel 6.4. is een autonome grond en verwerende partij diende een onderzoek te doen naar het aspect 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen', zoals overigens door verzoekers in de aanvraag ontwikkeld. Deze specifieke grond staat los van het begrip buitengewone omstandigheden van artikel 9bis vreemdelingenwet, en vereist bijgevolg een specifieke en autonome motivering. Dergelijke motivering is volledig afwezig.

Vijfde onderdeel,

Wat betreft de specifieke motivering van de bestreden beslissing in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet. De essentiële kritiek op de bestreden beslissing is dat de diverse motieven falen, minstens omdat zij ieder op zich geïsoleerd worden genomen, en er op geen enkele wijze bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekers de aanvraag niet in Egypte kunnen doen, met het geheel van omstandigheden rekening is gehouden.

Meer specifiek wordt opgemerkt:

-De bestreden beslissing stelt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie. Dit argument is naast de kwestie. Verzoekers hebben nergens gesteld dat zij uit hun (deels) illegaal verblijf rechten wensen te putten. Met het oog op regularisatie is dit overigens niet essentieel, in die zin dat regularisatie evident enkel gevraagd wordt door personen die in illegaal verblijf zijn. Maar verzoekers hadden ook opgeworpen als buitengewone omstandigheden dat zij een lange asielprocedure van meer dan drie jaar hadden doorlopen. Tijdens deze procedure waren zij legaal in België en de vader heeft in die periode steeds gewerkt. De beslissing diende bijgevolg te oordelen waarom uit deze legale verblijfsperiode geen buitengewone omstandigheden konden 'geput' worden. De beslissing doet dit niet, maar stelt a contrario wel dat uit illegaal verblijf 'geen rechten' kunnen geput

worden. Met evenveel reden diende de beslissing dan ook te argumenteren waarom uit legaal verblijf 'geen rechten' kunnen geput worden. Dit is nog des te meer het geval (maar staat daar in principe in dit onderdeel los van) daar de omzendbrief 'Turtelboom' destijds lang legaal verblijf in het kader van asiel wel als een buitengewone omstandigheid heeft erkend, en ook op tientallen dossiers heeft toegepast. Dit is nog des te meer het geval daar verzoekers naast de legale verblijfsperiode in het kader van asiel, ook diverse lange periodes van getolereerd verblijf in België hadden in het kader van diverse aanvragen tot medische regularisatie. Ook hiermee is geen rekening gehouden. Het is niet omdat deze periodes en deze procedures beschreven zijn in de bestreden beslissing dat hierover een motief van verwerping ervan als buitengewone omstandigheden zou gegeven zijn. Een loutere chronologie van de procedures is geen motief.

De motivering faalt op dit punt.

-Eén van de essentiële elementen door verzoekers in de aanvraag ontwikkeld als buitengewone omstandigheid is hun verblijf in België sedert 2005, dus sedert 9 jaar op het ogenblik van de aanvraag, en 11 jaar op het ogenblik van de beslissing. De bestreden beslissing stelt in de laatste alinea van de motieven dat dit element 'dat betrokkenen sedert november 2005 in België verblijven', behoort tot de gegrondheid en dus niet tot het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Dit motief gaat niet op. In het kader van de buitengewone omstandigheden dienen alle elementen die hier op enige wijze mee in relatie staan onderzocht te worden. Het is evident een element met betrekking tot de vraag of iemand kan terugkeren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag machtiging tot verblijf te doen, hoe lang deze persoon of personen van dat land verwijderd zijn geweest. Dit element behoort niet (enkel) tot de beoordeling van de grond van de zaak. Dit is ook een zeer concreet element, zeker in casu, waar twee kinderen in België zijn geboren, het oudste kind bij aankomst in België amper enkele maanden oud was, en de drie kinderen gedurende ruim tien jaar hun volledige scholing en opleiding en opvoeding in België hebben genoten. Dergelijk gegeven kan niet miskend worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing doet dit wel. -De bestreden beslissing stelt dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat de kinderen geen band meer hebben met Egypte, want zij hebben 'immers' de Egyptische nationaliteit en 'er mag ook van worden uitgegaan' dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte hun moedertaal en cultuur hebben bijgebracht. Verzoekers stellen dat zij het wel zeer aannemelijk maken dat de kinderen geen band meer hebben met Egypte; zij hebben dit land nooit gekend, zij hebben er (behalve het oudste kind enkele maanden) zelfs nooit gewoond en zijn, net als de ouders al ruim tien jaar verwijderd van dat land. Het elementair (gezond) verstand leert dat deze gegevens het wel aannemelijk maken. Het gaat niet om kinderen die eerst lange jaren in hun land van herkomst hebben gewoond, en pas daarna naar België zijn gekomen. Het gaat om kinderen die Egypte nooit gekend hebben en nu al een zekere leeftijd hebben. -Op 1 juli 2016 heeft de burgemeester van Kalmthout de onder de stukken opgenomen brief gezonden aan verwerende partij. Hij stelt uitdrukkelijk dat deze brief van belang is voor het regularisatiedossier en voor het bekomen van een definitieve verblijfsvergunning. Met dit document wordt in de bestreden beslissing van 27.9.2016, dus ruim na datum van de brief, op geen enkele wijze rekening gehouden. Het wordt niet vermeld in de bestreden beslissing. Terzijde wordt opgemerkt dat de burgemeester heel duidelijk stelt dat deze familie 'de kans moet krijgen om hun leven hier in België en Kalmthout verder uit te bouwen'. Op 21 september 2016 zend ook de basisschool 'Den Heuvel' te Kalmthout waar de kinderen les lopen een brief aan verwerende partij, (zie stuk) Ook deze brief dateert van voor de bestreden beslissing. Ook (de inhoud van) deze brief wordt genegeerd door de bestreden beslissing."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen vanuit het land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt verzoekers derhalve in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden blijken en dit op een wijze dat zij op nuttige wijze de afweging kunnen maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten, bijvoorbeeld omdat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling zou zijn gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorzien in de wet. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Aangaande de kritiek inzake de instructie Turtelboom, kan worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet heeft gesteld dat de instructie van 26 maart 2009 werd vernietigd, doch dat ze integraal werd opgenomen in deze van 19 juli 2009, die wel werd vernietigd en dat bijgevolg de instructie niet meer van toepassing is. Waar verzoekers stellen dat uit geen enkele passage van de instructie Wathelet blijkt dat de instructie Turtelboom erin opgenomen is en waar zij betogen dat ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 deze van 26 maart 2009 weer ten volle geldt, moet vooreerst worden herhaald dat de criteria van de instructie van 26 maart 2009 inderdaad werden overgenomen in deze van 19 juli 2009. In de mate dat verzoekers stellen dat de instructie van 26 maart 2009 moet worden toegepast, dient te worden opgemerkt dat zij deze instructie zien als een omzendbrief met verordenend karakter, waarvan de verwerende partij niet zou kunnen afwijken. Een dergelijke omzendbrief heeft geen plaats in het Belgisch normenbestel (RvS 15 juli 2011, nr. 214.647, Verstraeten) en verzoekers kunnen er zich niet op beroepen in de mate dat zij de erin opgenomen criteria dwingend wensen toegepast te zien, zoals in casu. Dit geldt des te meer nu zij het voldaan zijn aan de erin opgenomen criteria zien als een middel om voorbij te gaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, meer bepaald het feit dat buitengewone omstandigheden moeten aangetoond worden, zoals hiervoor reeds gesteld. Dat dit niet kan, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State omtrent de instructie van 19 juli 2009, waarin door de betrokken staatssecretaris criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Die instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij, ondanks de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State, deze toch moet hanteren indien zij van toepassing is. Zij wijzen op de redenen waarom de instructie werd vernietigd, met name omdat zij de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. De Raad van State heeft niets gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie, met name de criteria die erin worden vermeld. Verzoekers citeren uit een arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 en stellen dat dit concreet betekent dat een aanvraag niet meer kan worden afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen, maar dat de verwerende partij te ver gaat door te stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Zo verzoekers toch de criteria van de beide instructies willen toegepast zien in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vragen zij, zoals reeds gesteld, van de verwerende partij niet meer of niet minder dan dat zij, flagrant in strijd met het arrest van de Raad van State en met de bedoeling van de wetgever, zou voorbijgaan aan

de voorwaarde van het aangetoond zijn van de buitengewone voorwaarden, opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend, hetgeen uiteraard, precies gelet op de redenen van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, niet geoorloofd is.

De stelling van verzoekers dat de verwerende partij zou hebben bevestigd dat zij de instructie zou blijven toepassen doet geen afbreuk aan het voorgaande. In eerste instantie blijkt uit het citaat dat in het verzoekschrift werd opgenomen dat dit engagement slechts gold voor wat betreft het onderzoek ten gronde van de aanvraag, hetgeen hier niet aan de orde is. Bovendien, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op de instructie waarvan sprake. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel waarop verzoekers zich beroepen, laten voorts niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Zij kunnen dus niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. De verwerende partij kan zich niet beroepen op de criteria van de omzendbrieven die in strijd zijn met het hiervoor gestelde. De Raad vermag derhalve niet te toetsen aan de vernietigde instructies.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze kon oordelen dat de instructie ingevolge de vernietiging door de Raad van State niet meer van toepassing is. Het betoog van verzoekers faalt in rechte.

Verzoekers verwijzen verder naar artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en stellen dat de verwerende partij een onderzoek had moeten voeren op basis van dit artikel. Zij stellen dat zij op het daarin voorziene schrijnende geval had gewezen door de verwijzing naar hun prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing heeft nagelaten hierover te motiveren.

Voorname bepaling luidt als volgt: *“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over de verwijzing in de aanvraag naar de betrokken bepaling. Uit deze bepaling kan, daargelaten de vraag of zij in casu rechtstreeks kan worden ingeroepen, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet worden afgeleid dat een aanvraag waarin een vreemdeling zich steunt op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde moet worden ingewilligd. De verwerende partij kon dan ook terecht oordelen zoals zij heeft gedaan, en de aanvraag beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt dat die bepaling vooral de verhouding viseert tussen afleveren van een toestemming tot verblijf en het al dan niet uitgevaardigde terugkeerbesluit.

Verzoekers voeren verder een theoretisch betoog waarbij zij betogen dat de verwerende partij de elementen op geïsoleerde wijze heeft beoordeeld en niet in hun geheel. Zij tonen hiermee niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er in hun hoofd geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk, dan wel onmogelijk maken. Zij stellen vervolgens dat de diverse motieven van de bestreden beslissing falen en verwijzen dienaangaande naar het gegeven dat er diende gemotiveerd te worden waarom uit de legale verblijfsperiode, zijnde tijdens hun asielaanvraag, geen buitengewone omstandigheden kunnen worden geput. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat echter weldegelijk rekening werd gehouden met de in de aanvraag aangevoerde elementen.

Er wordt aangegeven dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op hun verblijf tijdens de asielpprocedure, omdat zij wisten dat dit slechts tijdelijk werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Er wordt tevens aangegeven dat de duur van het verblijf en de integratie elementen ten gronde zijn die in deze fase niet behandeld worden. Verzoekers hun betoog dat hieromtrent niet gemotiveerd is faalt in feite.

Waar verzoekers stellen dat het motief dat de duur van het verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag behoort niet opgaat, dient te worden opgemerkt dat de buitengewone omstandigheden er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er wel toe strekken aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Een interpretatie waarbij *“het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen”*, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* werd herbevestigd.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip *“buitengewone omstandigheden”*. Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe: *“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst”*. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

De elementen van verblijf, waarnaar verzoekers verwijzen, zijn zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld.

Verzoekers betogen voorts dat zij wel aannemelijk maken dat hun kinderen geen band hebben met Egypte, omdat hun kinderen er nooit gewoond hebben en zij verwijzen dienaangaande naar het elementair gezond verstand. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekers hun kinderen niet in Egypte geboren zijn. Er wordt echter aangegeven dat er kan worden aangenomen dat zij wel via hun ouders een band met Egypte hebben en dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte hun moedertaal en cultuur hebben bijgebracht. Door louter te verwijzen naar *“het elementair gezond verstand”*, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige wijze tot voormelde overweging is gekomen.

Tot slot bevindt de brief van de burgemeester van 1 juli 2016 zich niet in het administratief dossier, zodat verzoekers de verwerende partij niet kunnen verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden. Met de brief van de school ‘den Heuvel’ van 21 september 2016 werd rekening gehouden. Uit die brief blijkt dat de directeur van de school stelt dat het gezin duurzaam verankerd is en dat de kinderen met vallen en opstaan goede resultaten behalen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de integratie van verzoekers en met het gegeven dat hun kinderen hier naar school gaan.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Het betoog van verzoekers laat niet toe de door hen aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC